

Tarayıcı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 28 Mayıs 2014

Mor ötesi ışın gücündeydi manevi gözü. Tarardı eşğin başında kim varsa.

Kimdi, nereden gelmişti? Bilmiyordu ahvali ve derin bir merak asılı kalmıştı ruhlarında.

Gerçektir çoğundan...

Farklıydı ve endamlı.

Bir kuğu zarafetindeydi diğer yandan, her ne kadar çirkin ördek yavrusu gibi uzak tutsa da kendini. Milyonlarca yıl uzağında iken çağın bir o kadar yakındı. Ve hissettikleri idi onu ayakta tutan.

Pus tutmuş ruhların o denli uzağındaydı ki. Ama tüm yalanların tam da odağında. Kendileri bile inanmışken yalanlarına...

Ne bir ironi ne de sanrı. Ama gördüğü şeydi ki; yanılıklarının esaretinde kapana kısılmış sayısız mahlûkat. Derken uzaklardan şuh bir kahkaha çalındı kulağına. Yaşı geçkin bir kadın küfrediyordu, iltifat kisvesi altında. Eğreti bir düzeneğin ayarı kaymış bir döngüsü idi kadın ve kadın gibiler.

Ne ismi vardı ne de sureti şehvetli ruhların. Görünen bir sis perdesi idi sadece. Öyle ki örtülmesi gereken onca çirkinlik ve kasvet.

Derken bir adam peyda oldu o gizemli ve ucu bucağı görünmez karanlığın içersinde. Kalabalığın içinde yaşadığı yalnızlıkla belirdi adam. Sıtkı sıyrılmış bir halde savruluyordu oradan oraya. Bilinmezlik idi tüm hissettiği. Ve yitip gitti aniden geldiği gibi.

Derken bir kadın, bir adam ve ardı arkası kesilmedi yoluna çıkanların. Yola baş koymuş gibiydiler ama baş koydukları yol, yol bile değildi.

Onca karartı; loş ve elemli bir yığınak: İçlerinde biriken kin, gam ve nefret ile büzüştüler yan yana. Kan ağlarken içleri mutluyu ve güçlüyü oynadılar. Dökülen yaşlar ise mutlu ediyordu sefil benliklerini. İnsanlıktan nasibini almamış insan görünümlü kim ya da her ne iseler...

Yanaklarından dökülen timsah gözyaşları ve beraberinde akan makyajları. Derken gerçek yüzleri ile kala kaldılar. Telaş içinde düştüler yine boya ve yalan küpüne. Başka nasıl örtebilirlerdi ki karanlıklarını ve çirkin yüzlerini?

Yeltenmedi bile, ne gerek vardı ki onlara dokunup kirlenmeye? Ne dokunurdu ne de izin verirdi dokunmalarına her ne kadar onlar dokundukları gibi bir yanılığa düşseler de.

Tarayıcı bedeni, zihni ve benliği idi onun korunağı. Asla sızamazlardı içeri, izin vermezdi ki!

Akşam güneşi ile parladı saçları ve uzanıp dokundu bilinmezliğe. Savurdu uzun saçlarını, işte çağırıyordu düzenek onu. Ona ve onun gibilere öylesine ihtiyaç varken yeltenmedi bile yürüdüğü onca yolu geri dönmeye.

Sadece sustu ve aydınlık bir gülümseme ile baktı göğün en derinliklerine. Hissedeceğini zaten hissediyordu. Bu değil miydi onun tek gücü, ne önemi vardı ki gerisinin.

Ne şehvet ne ihtiras ne de nefret.

Tek ve en önemli silahı zaten içindeydi, o ana kadar kaybetmediği masumiyeti...